

PIRMĀ TIKŠANĀS

“Atrodi Obskvu un atved pie manis! Gribu viņu nekavējoties redzēt!” cars deva rīkojumu vienam no saviem vecākajiem kalpotājiem un pievērsās vēstulei savā priekšā. Šo uz biezā, dzeltenā pergamenta rakstīto vēstījumu viņam šorīt bija atgādājis hercoga Naasfra ziņnesis. Pārlicinājies, ka lakas zīmogs ar hercoga ģerboni ir neskarts, cars lika atalgot ziņnesi un pats ieslēdzās savās darba telpās, kur ar uztraukumā dre-

bošām rokām uzlauza vēstuli. Viņa acīm atklājās viena rindiņa, rakstīta smalkā, vijīgā rokkrakstā ar tumši sarkanu tinti: “Saulgriežos. Sarmata kalnos.”

Kopš tā brīža bija pagājušas jau vairākas stundas. Ziemas saule bija sasniegusi savu neaugsto zenītu un meta garas ēnas uz baltā sniega aiz loga. Pagalmā pils ļaudis nodevās ikdienas gaitām, tomēr bija jūtams gada lielāko svētku tuvums. Gaisā virmoja kārdinošas ēdienu smaržas, pils bija izpušķota greznāk nekā parasti. Pēc pāris dienām gaidāmi ziemas saulgrieži, kas parasti tika atzīmēti ar lielu karnevālu, jautru masku balli un skaļiem ielu gājieniem.

Kāda interesanta laika izvēle, bet Fiona jau zina, ko dara, prātoja Vagifāgs. Naasfram viņš tik ļoti neuzticētos, ja nezinātu, ka lielāko daļu notikumu ietekmē tieši šī mērķtiecīgā ragana.

“Mans kungs, jūs saucāt?” No domām viņu iztraucēja klusa balss pie durvīm. Pēc rituāla meitene bija pārvērtusies. Kļuvusi klusāka, nopietnāka. Likās: viņā bija kas aizlūzis. Daudzās stundas apmācību zālē kopā ar augstākās klases zobencīņas skolotājiem un smagās fiziskās nodarbes bija atstājušas iespaidu uz Obskvas auguma aprisēm. Jau tā slaidā meitene bija vēl vairāk notievējusi, kļuvusi stiegraina un kaulaina kā pusauga puisēlis.

“Jauna frizūra?” cars vērtējoši pārļaida skatienu savas elitārās slepkavu vienības vadītājai.

“Jā, pēdējā izjādē ieķērās zaros un nācās saīsināt,” Obskva paskaidroja, izlaizdama roku caur saviem melnajiem, īsajiem matiņiem, kas bija nogriezti pa zēnu paradumam un pat nenosedza spicos ausu galiņus.

“Jauki, tev piestāv. Bet ne jau tāpēc liku tevi pasaukt. Droši vien zini, ka šodien pie manis bija ieradies vēstnesis no Sarmata kalniem. Pirms pāris dienām tur bija manīts surfātu bariņš, kas – visticamāk – ir ceļā uz šejieni, lai izjauktu mūsu ikgadējās saulgriežu svinības. Tiem troļļiem nekad nebūs miera. Ņem savas navadas un dodies sagaidīt mūsu nelūgtos viesus! Pārlicinies, ka tālāk par kalniem viņi netiek. Uzdevums skaidrs?”

“Jā, mans kungs. Mēs dosimies ceļā tūlīt pat. Vai ir zināms aptuvenais iebrucēju skaits?”

“Nav daudz – kādi pārdesmit. Es nesūtītu jūs, ja nebūtu pārlicināts, ka spēsiet tikt galā. Tagad ej! Cerēsim, ka paspēsiet atgriezties uz lielajām svinībām.”

Sniegs viegli gurstēja zem zirgu smagajiem pakaviem. Gaisā cēlās garaiņi no dzīvnieku karstās elpas. Aukstums dzēla jātnieču vaigos un stindzināja roku un kāju pirkstus. Obskva ar savām navadām bija devusies ceļā, pirms bija satumsis. Tagad pāri zemo kalnu egļu galotnēm rāpoja liels, balts mēness, mezdams zilganu gaismu un izstiepdams koku ēnas kā ķēmīgus, melnus taustekļus jātnieču ceļā.

Froike pasteidzināja zirgu un izlīdzināja gaitu ar Obskvas ērzeli.

“Vēl tālu līdz ciematam?”

“Tu jau mums esi ragana – pasaki pati,” vadone nosmīnēja.

“Labi, tu zini, ka man ar attālumiem neveicas. Un tu esi labāka mežiniece, nekā es jebkad būšu.”

“Man prieks, ka tu atzīsti par noderīgām manas parastās spējas lasīt zīmes dabā.”

“Cik tālu?”

“Vēl kāda stunda, un tad jau sasniegsim ciemata ārējos laukus.”

“Tas labi – man pirksti jau lāstekās pārvērtušies.”

“Neuztraucies, atsildīsim tevi, ragana,” Nursufa no aizmugures uzsauca un kopā ar Nuurmu dzidri iesmējās.

“Klusāk! Ko uzvedaties kā vārnu bars!” Obskva apsauca savas karotājas.

Bija pagājis vairāk nekā gads, kopš viņa izveidoja šo vienību, kas darbojās īpašos cara uzdevumos. Īpašā slepkavu vienība. Trakie meitieši – tā viņas nievājoši tika sauktas sākumā. Tagad šos pašus vārdus izrunāja ar dziļu cieņu. Navadas bija iekarojušas citu karotāju un karamākslas meistarų cieņu ar savu pilnīgo bezbailību, ātrumu un nežēlību, kā arī bezierunu paklausību tikai vienam cilvēkam – caram Vagifāgam. Ikreiz, kad cars jutās apdraudēts vai radās nepieciešamība pēc ātras un dažreiz ārkārtējas rīcības, tika sauktas navadas.

Mēness bija jau pacēlies nedaudz augstāk virs egļu galiem, kad beidzot jātnieces sasniedza ciematu. Tas bija neliels kalnu ciemats ar pārdesmit mājām un krogu, kurā ietilpa arī iebraucamā sēta. Kā jau lielākajai daļai šādu ciematiņu, arī šim lielākoties iztikas avots bija kazas un aitas, kas ganījās starp klintsbluķiem kā vasarās, tā arī bargajās ziemās, kad vienīgā lopiņu barība bija zaļās, cietās egļu skujuas, bet no dzelošajiem kalnu vējiem tos pasargāja vien biezā vilna.

Ciematiņa vienīgā kroga īpašniece ar lielāko prieku deva naktsmājas Obskvai un viņas karotājām.

Agri no rīta, vēl pirms saule bija pakāpusies pār kalnu virsotnēm, navadas devās surfātu iebrucēju meklējumos. Aprašņājot vietējos iedzīvotājus, tika noskaidrots, ka aizdomīgas pēdas esot redzētas kalnu dienvidu

pakājē, tomēr pašus troļļus neviens nebija manījis. Arī Froike nespēja uziet maģisko būtņu pēdas. Cauru dienu viņas pavadīja sniegotajos kalnu mežos. Ziema bija padevusies auksta, bet bez liela daudzuma sniega, līdz ar to zirgiem bija viegli pārvietoties, neiegrimstot sniegā līdz vēderam.

Pirmā diena rezultātus nedeva. Atgriezušās ciematā, navadas nolēma nākamajā dienā meklējumus turpināt jau augstāk kalnos.

Otrā diena Sarmatu kalnu ciematiņā atausa apmākusies. Iznākusi no staļļa, Obskva paostīja gaisu. Būs sniegs. Kopš viņa bija atteikusies no savām maģiskajām spējām, bija saasinājušās viņas parastās maņas – redze, dzirde un oža. Un tagad gaiss pavisam noteikti smaržoja pēc sniega. Vajadzēja pasteigties, lai šodien paspētu izķemmēt lielāko kalnu daļu, pirms viņas pārsteidz sniegavētra. Varbūt pat šodien paveiksies. Nē, pavisam noteikti šodien paveiksies – navadas atradīs nelietīgos troļļus, nogalinās un to ausis aizvedīs caram par pierādījumu. Ja viņas pasteigsies – vēl paspēs uz saulgriežu masku balli. Obskva gan pati nedomāja tur ierasties, bet Nursufa un Nuurma izskatījās nobažījušās, ka varētu arī nokavēt gada lielāko pasākumu.

Hamila rudā spalva laistījās kā zīds palsajā rīta gaismā. Zirgs uztraukti bubināja un raustīja iemauktus.

“Nu, vecais draugs, tu arī mani, ka šodien būs veiksmīgas medības. Noķersim mēs tos troļļus!” Obskva piespieda pieri pie zirga siltā kakla, jūtot, kā asinis sāk straujāk riņķot kautiņa tuvuma nojausmās. Viņa jūta medījumu un ļāva sevī pamosties mednieces dziņai. Šodien navadām noderēs Obskvas asinskāre, lai notvertu surfātus.

Nespējot valdīt uztraukumu, Obskva strauji uzlēca zirgam mugurā. No staļļa beidzot iznāca arī pārējās navadas.

“Froiķe – pārbaudi upes ieleju! Nursufa un Nurma – jūsu pārziņā kalnu pāreja! Es pārbaudīšu dienvidu pusi. Veiksmīgas medības!” Obskva deva norādījumus un, strauji pievilkusi pavadas, sniegam putot zem zirga pakaviem, izbrāzās no ciemata.

Navadas tik vien paspēja kā izbrīnā paraustīt plecus par vadones negaidīto cīņas sparū.

Diena jau sliecās uz otru pusi, bet vilceni joprojām nebija izdevies atrast kaut kādas liecības, ka šinī kalnu nogāzē būtu nakšņojuši vai tai pāri gājuši surfāti – zie-meļu troļļi. Obskva jau domās apsvēra iespēju atsaukt navadas un atsākt meklēšanu otrpus upei, kad piepeši sniegā pamanīja zirga pakavu nospiedumus. Tie bija tik skaidri un svaigi, ka varēja secināt – jātnieks šķērsojis nelielu pļaviņu pavisam nesen. Obskva vērīgi aplūkoja nospiedumu izvietojumu – tas nebija ne Froiķes, ne kāds no dvīņu zirgiem.

“Nu, un ko tad tu esi tur sniegā tādu neparastu ieraudzījusi?” sniegotā meža dziļo klusumu pāršķēla iedomīga sievietes balss.

Iztrūkusies Obskva pagrieza zirgu balss virzienā. Hamils tramīgi iezviedzās un, purinādams biezas krēpes, kāpās atpakaļ, taču vilceni ātri savaldīja rumaku.

Balss īpašniece bija tērpusies melnā – greznā, ar sudrabu izšūtā kamzolī un apmetnī. Viņas seju aizēnoja liela kažokādas cepure, no kuras apakšas spraucās matu cirtas – melnas kā kraukļa spārns. Arī jātnieces zirgs bija dienvidu nakts melnumā. Šķita, tā garā ziemas spalva nevis atstaro gaismu, bet izsūc to no

apkārtnes. Zirga sānus sedza izšūtas sedlu segas. Karaliskais dzīvnieks stāvēja rāmi, izslējis lielo galvu, un likās uzmanīgi vērojam Obskvu.

“Ko klusē kā mēli norijusi?”

Jātniece paskubināja zirgu, pienākot pāris soļu tuvāk. Pat šinī mierpilnajā kustībā bija kas draudīgs.

Obskva mēģināja saskatīt jātnieces seju. Nez kāpēc viņas auguma aprises šķita kaut kur redzētas.

“Labi, tad es veikšu iepazīšanās ceremoniju tavā vietā. Es esmu Piintara Cerilla Te, hercoga Naasfra audzumeita. Bet tu – tu esi Obskva, vilka meita.” Piintaras balss bija auksta, vēl aukstāka par kalnu gaisu.

“Vai tagad man vajadzētu krist ceļos un tevi godināt?” Obskvā iesvēlās dusmas. “Ja jau zini, kas esmu, tad zini arī, ka godāju tikai vienu cilvēku – caru Vagi-fāgu.”

“Cik naiva tu esi! Nē. Man nevajag tavu godināšanu. Man vajag tavas asinis!” Ar strauju kustību Piintara izvilka zobenu un, iespiedusi papēžus zirgam sānos, metās uzbrukumā.

Dziļi sirdī Obskva bija gaidījusi šo uzbrukumu, tomēr pretiniecei izdevās viņu pārsteigt – tas laupīja dažus acumirkļus, lai sagatavotos uzbrukumam. Velkot ārā zobenu, vilka meita parāva pavadu, tā ka Hamils uztraukumā saslējās pakāļkājās, un jau nākamajā brīdī Obskva gulēja sniegā, nenoturējusies zirgam mugurā. Tūlīt pielēkusi kājās, viņa ieņēma aizsardzības pozīciju.

Redzot, ka pretiniece ir izsista no segliem, Piintara apstājās. Iestājās dziļš klusums. Laiks likās sastindzis. Obskva dzirdēja tikai savu drudzaino elpu. Pretiniece viņu uzmanīgi nopētīja no galvas līdz kājām.

“Tu nemaz neesi tik stipra,” Piintara vīlusies domīgi novilka. “Labi, lai būtu godīgāk...”

Viņa nolēca no zirga un uzreiz devās uzbrukumā ar augsti paceltu zobenu. Obskva atsita neparasti spēcīgo cirtienu no augšas un, puspagriezienā pagājusi pa labi, izdarīja cirtienu no apakšas. Melnā jātniece izrādījās veikla zobenciņā un, viegli izvairījusies no Obskvas uzbrukuma, nekavējās uzbrukt pati. Vilcene mēģināja pārņemt cīņas vadību, tomēr, jo vairāk viņa centās, jo grūtāk izdevās atvairīt Piintaras izklupienus. Gaiss pildījās ar dzidrām zobenu dziesmām, tiem šķeļot zie-
mas gaisu un satiekoties pusceļā. Metāls dzinkstēja un dzēla. Pretiniece cirta ar pārcilvēcisku spēku. Jau drīz Obskva sajuta, kā labā roka sāk tirpt un pagurt. Viegli iesmeldzās plecs. Elpot kļuva aizvien grūtāk. Piintara turpināja kustēties ar to pašu neticamo vieglumu un lunkanumu. Nogurums viņu it kā nemaz nebija skāris. Sagriezusies kā melns viesulis, viņa veica kārtējo izklup-
pienu, un balto sniegu zem kājām iekrāsoja sārtas asinis.

Obskva sajuta, ka miesa uz kreisās kājas liela paveras, ļaujot karstajām asinīm vienā mirklī piesūcināt bikšu staru. Atbalstījusies uz viena ceļa, viņa turpināja atvairīt cirtienus, kas bira cits pēc cita. Te aukstais pre-
tinieces asmens ieurbās viņai sēnā, uz brīdi aiz sāpēm atstājot bez elpas. Piintara nelaida garām izdevību un, izmantodama Obskvas apjukumu, ievainoja pretinieces roku, kurā viņa turēja zobenu. Tas nokrita asiņainajā, nomīdītajā sniegā.

Cīņa bija zaudēta. Obskva palika ar nokārtu galvu, uz ceļiem sniegā uzvarētājas priekšā. Vieglā gaitā Piin-
tara pienāca klāt un, pabāzusi zobena galu viņai zem zoda, pacēla vilka meitas galvu.

“Nu, kuru tad tagad mēs godinām?”

Piintaras izsmējīgais tonis lika Obskvai savākt visu atlikušo dūšu, lai paraudzītos savai nāves nesējai acīs.

“Tāds naivums! Goda vārds! Un es pat nepaspēju tā pa īstam izmantot Spēku. Tu laikam neapzinies, kas es esmu. Vai šis ko līdzēs?” Piintara norāva no galvas lielo cepuri, kas līdz šim bija traucējusi skaidri saskatīt viņas seju.

Obskvas sirds pamira. Pretim raudzījās līdz mielēm pazīstamas zaļas acis, tikai šis atspoguļoja aukstu nīcīnājumu un vienaldzību. Labi zināmos vaibstus, kas bija savilkti ciniskā smīnā, ieskāva melnu matu mākonis. Obskva jutās, kā raugoties spogulī – tikai greizā spogulī, tādā, kas rādīja viņas pašas seju – augstprātības un ļaunuma pilnu.

“O jā! Es esmu tā otra! Un es būšu tā, kas pakāpsies – uz taviem pleciem pakāpsies!”

Piintara lēnām aizvāca zobenu no vilcenes zodapakšas. Cieši skatoties Obskvā, tā lēnām nolaizīja asinis no zobena gala. Piintaras acis uz mirkli satumsa, viņa sašūpojās, taču, spēji atguvusi savaldību, dobji iesmējās.

“Bet vēl nav laiks. Tu neesi nāves vērtā. Te nav vēl uz kā pakāpties. Dzīvo, mācies, audz. Un gan jau mēs ar tevi vēl tiksimies. Ceru, ka agrāk nekā vēlāk – man ir apnicis gaidīt.”

Piesaukusi zirgu, viņa devās prom, melnajam apmetnim noplandot iepakaļ kā melniem kraukļa spārniem.

Obskva atkrita sniegā. Ja vien viņa spētu tikt līdz zirgam, tad gan jau Hamils ceļu uz ciematu atrastu. Bet spēka nebija, pat lai pakustinātu mazo pirkstiņu, pat lai ieelpotu. Un meitene ļāvās vilinošajai tumsai.

Froike nervozi lūkojās tumsā. Obskvai vajadzēja pārrasties vismaz pāris stundām. Dvīnes jau apmierināti šņākuļoja savās guļvietās, pārlicinātas, ka Obskva vai nu dzen pēdas, vai arī ir atradusi naktsmājas kādā citā kalnu ciematiņā. Nusrufai un Nuurmai bija nesagraujami stipra ticība savas vadones sparam, viņas pat nepieļāva tādu iespēju, ka varētu būt atgadījies kas slikts.

Tomēr Froikes raganas spējas teica ko citu. Jau kopš pēcpusdienas Spēks bija čukstējis viņai ausī kaut ko tik tikko tveramu, sējot nemieru sirdī. Bija atgadījies kas nelāgs. Vai atgadīsies. Likās – visi ar Spēku apveltītie vai no Spēka nākušie jūt šo saviļņojumu gaisā.

Nespēdama ilgāk izturēt neziņu, ragana klusām izlavījās no istabas, nepamodinant guļošās dvīņumāsas, apsegloja zirgu un devās naktī meklēt draudzeni.

Lielsais, baltais mēness apspīdēja meža taku. Gaiss bija kļūvis vēl aukstāks, un dvaša sala jau uz lūpām. Zirgs, klusu bubinot, protestēja pret šādu ziemīgu nakts izjādi.

Nonākusi krustcelēs, Froike pievēra acis un apziņā lēnām iztaustīja Spēku viegliem zirnekļveida pieskārieniem. Ja kāds ar Spēku apveltītais šinī brīdī būtu bijis tepat blakus, viņš pat nesajustu ne mazāko viļņošanos Spēkā, ko varētu izraisīt raupjāki un neapdomātāki pieskārieni.

“Turp!” Froike pamudināja zirgu. Dažreiz viņas spēja sarunāties ar dzīvniekiem lieti nodereja. Un tieši patlaban viņa domās dzirdēja, kā sarunājas divas baltās pūces. Viena stāstīja par nelielu klajumiņu, kur smaržo pēc asinīm. Cilvēka asinīm.

Asinsizliešana vienmēr atstāj neizdzēšamas pēdas ne vien taustāmajā lietu pasaulē, bet arī daudz trauslākajā – garu un Spēka pasaulē. Un patlaban šīs vardarbības izsauktā Spēka viļņošanās mirdzēja nakts tumsā ar vēsu, sarkanu mirdzumu. Parasts ceļinieks nemānītu nekādas izmaiņas ziemīgajā mežā, bet Froikei atlika pievērt acis, lai sarkanīgais spīdums uzplauktu uz tumšā meža fona.

Steidzinot zirgu un tik tikko izvairoties no zemajiem egļu zariem, ragana traucās pretim ugunij, baidoties no tā, kas slēpjas aiz šī uztraukuma. Klajumiņš izskatījās tukšs, bet Spēka lauks uzrādīja mirdzuma avotu – kā žilbinoši košu liesmu apkopojumu. Jo spēcīgāks bija šis spīdums, jo vairāk asiņu bija izliets un upura dzīvība iztecējusi.

Froike piesteidzās pie nekustīgi gulošās Obskvas. Viņa domās lūdzās: kaut nebūtu par vēlu! Kaut Obskva jau nebūtu aizgājusi nebūtībā!

“Atver acis, draudzenīt! Atver acis!” viņa lūdzās, sajūtot vilcenes stingajā ķermenī vēl virmojam dzīvības paliekas. Un, gluži kā sadzirdējusi Froikes izmisīgos saucienus, Obskvas plaksti pavērās.

“Mūs... nodeva. Cars. Uzmeklē Trenodonu.”

“Ai, mīļā, es nezinu, kur viņu meklēt! Un tev steigami ir vajadzīga palīdzība!”

“Dziedināt māki?”

Froike gribēja iebilst, ka dziedniecība viņai nekad nav padevusies, bet Obskva jau atkal bija ieslīgusi nemaņā. Dziļie ievainojumi pamazām izsūca dzīvību.

Raganas domas strādāja drudžainā ātrumā. Kas Obskvai bija uzbrucis? Spriežot pēc cīņas pēdām, tie noteikti nebija troļļi, kurus viņas bija devušās medīt.

Arī burves ievainojumi izskatījās pēc zobena cirstām brūcēm, nevis troļļu vālēm vai zobiem. Ar ko īsti Obskva bija satikusies šinī vientuļajā meža klajumiņā, tālu prom no apdzīvotām vietām? Varbūt slēpnis? Varbūt kāds gaidīja tieši Obskvu, lai nogalinātu? Un pametis šeit mirstam bez cerībām uz glābiņu? Un kas bija tas, ko Obskva teica par cara nodevību? Kāpēc? Kas? Tas viss šaudījās raganas prātā, mēģinot atrast pareizo rīcības secību. Ja tā ir taisnība un cars bija viņas nodevis, tad atgriezties ciematā nebija droši. Bet nakts tumsā atrast citu tuvāko kalnu ciematu...

Bija jāuzmeklē Trenodons. Viņš spēs palīdzēt.

Sakopojusi savas niecīgās zināšanas dziedniecībā, Froike izpildīja vienkāršākos buršanās paņēmienus, apturot asiņošanu un ielejot Obskvā nedaudz no dzīvesspara. Bet ar raganas prasmēm bija par maz, lai pilnībā novērstu draudus draudzenes dzīvībai.

Noguldījusi viņu sniegā, Froike nostājās klajuma vidū, izpleta rokas un sāka iztaustīt Spēku. Likās – tuvumā nebija neviena ar Spēku apveltītā, izņemot sīkos meža garus un kādu pārbijušos elfu, kurš strauji attālinājās. Elfi ļoti jūtīgi uztvēra jebkādu jūtu izvirdumus. Vissāpīgāk – tieši ļaunos.

Pārliecinājusies, ka tuvumā tiešām nav neviena, kas varētu pārtvert viņas sūtījumu, Froike pasauca Trenodonu. No sākuma klusi un nepārliecināti, bet, laikam aizritot tumsā, aizvien uzstājīgāk un izmisīgāk. Ik pa laikam Froike atgriezās pie draudzenes, lai atkārtotu dziedniecības paņēmienus, tomēr vilcenes stāvoklis pasliktinājās. Ragana sāka apsvērt domu doties atpakaļ uz ciematu, par spīti nezināmajām briesmām. Turklāt arī Froikes dūša sāka izsīkt, jo jebkura darbošanās ar

Spēku prasīja lielu atdevi, kuru patlaban nebija iespējas atjaunot.

Uz rīta pusi ragana sakūra nelielu ugunskuru netālu no bezsamaņā guļošās draudzenes, lai kaut cik viņu sasildītu, un pati nogulās blakus, sniedzot sava auguma siltumu. Noguruma mākta, Froike ieslīga trauslā, murgainā miegā, no kura viņu pamodināja liegs rokas pieskāriens. Pār viņām noliecies stāvēja Trenodons ar dziļu rūpju rievu pierē.

“Tu gandrīz nepaspēji,” Froike nočukstēja.

“Guli, tev jākrāj spēki.” Trenodons uzsmaidīja savu mierīgo smaidu.

“Jā, bet kā tad...” Ragana tā arī nepabeidza teikumu, jo viņu atkal pārmāca miegs – šoreiz silts un sengaidīts.

“Kas notika? Kāpēc tu viņu nepiebeidzi?” Fiona iebrāzās Piintaras guļamistabā, pārskaitusies kā negaisa mākonis.

“Pirms ienāc, pieklaurvē,” tumšā burve mierīgi aizrādīja, neatraujoties no atvērtās grāmatas. Meitene gulēja uz vēdera savā platajā gultā un lasīja.

“Atbildi man! Es te netaisos ar tevi muļķoties!” Fiona jau kļiedza pilnā kaklā. “Tev bija viņa jānovāc, tavs zobens bija viņai pie rīkles, bet tu? Ko tu izdari? Pagriezies un lepmi aizej! Cars būs tik dusmīgs, tik nepmierināts ar tavu uzvedību, izlaistais skuķi!”

“Dārgā skolotāja, beidz blaut!” Piintara garlaikoti aizcirta grāmatu un pievērsās raganai, kas nervozi staigāja šurpu turpu pa istabu, pirkstos pluinot gaiši violetu mežģiņu kabatlakatiņu. Fiona vienmēr palika uzticīga savai iemīļotajai krāsai pat sīkumos.

“Tad paskaidro man, kas īsti tur notika! Kāpēc tu viņu nenodūri?”

“Cars kļūdās. Un jūs ar Naasfru arī kļūdaties. Bez Spēka viņa ir nekam nederīga – man nav ko no viņas paņemt.”

“Ko tu ar to gribi teikt?”

“Es izgaršoju viņas asinis, un man atklājās nākotne. Es redzēju vīziju.” Piintara apmierināti izstaipījās kā kaķe, kailajām kājām pinoties segās.

“Un? Tā vīzija tev parādīja... ko?” Fiona bija apstājusies un cieši raudzījās savā audzēknē, it kā mēģinot pieķert viņu melos.

“Nevajadzēja jums viņai atņemt Spēku. Tagad būs kāds laiciņš jāpagaida,” burve īgni murmināja un ierakās ar seju spilvenos.

“Ko? Es nesapratu. Un skaties uz mani, kad ar tevi runāju!” Fiona asi parāva meiteni aiz pleca. Piintara negribīgi padevās skolotājas uzstājībai.

“Es redzēju, kā atkal cīnos ar Obskvu. Un šoreiz viņa bija varena, spēcīga, mirdzēja gluži kā kšī. Bet es uzvarēju. Es sakāvu viņu, un viņas Spēks, viņas mirdzums pārdzima manī. Padarīja mani neievainojamu, neuzvaramu. Tāda ir nākotne! Tā tam būtu jābūt. Šodien es būtu nogalinājusi Spēku zaudējušu dziednieci. Bet pēc pareģojuma man ir jānogalina kšī.”

“Vai tā ir taisnība? Vai tas, ko tu man tikko teici, ir taisnība?” Fiona notrīcēja, ar rokām aizsedzot muti. Raganas slaidais augums sagraļojās, un, nespēdama noturēt līdzsvaru, viņa smagnēji apsēdās uz gultas malas līdzās Piintarai.

“Fiona, tu zini – ienaidnieka asiņu izraisītas vīzijas reti ir kļūdainas.”

“Bet tādā gadījumā...”

“Jā, kā jau es teicu – cars kļūdās, Naasfrs kļūdās, un pat tu, mana visgudrā skolotāja, – kļūdi. Lai es kļūtu par pasaules valdnieci, Obskvai ir jābūt Spēkpilnai. Domāju, cars nepriecāsies, to dzirdot. Vēlu veiksmi pieņēšanā!”

Viņi visi bija pārrēķinājušies, bet tikai viens cilvēks no tā cietīs.